

som den her foreslaaede, være i Overensstemmelse med, hvad der i Straffelovens § 203, 2det Stykke er foreskrevet med Hensyn til de i Paragraffens 1ste Stykke omhandlede Forbrydelser, naar disse i det givne Tilfælde ikke have medført nogen betydelig Skade. At Tiltalemyndighederne altid ville tage den fornærmedes Begæring i væsentlig Betragtning i de Tilfælde, hvor Loven har hjemlet, at Tiltale i Genhold til en saadan kan bortfalde, er en Selvfølge, men ubetinget at binde Tiltalemyndighederne ved den umiddelbart forurettedes Begæring, ogsaa hvor Forholdet kan have en saa graverende Karakter som her forudsat, turde komme i Strid med de Hensyn, der stilles Retsfikkerheden, og som under givne Forhold ikke kunne ske Eftersigt uden en energisk Indskriden fra de retshaandhavende Myndigheders Side.

Det øvrige Indhold af Lovforslagets §§ 1 til 3 — af hvilke § 2 kun i 2det Punktum indeholder en ny Bestemmelse — angaar Fastsættelsen af den for Forbrydelsen foreskudte Straf. I alle tre Paragraffer er der, til nærmere Betegnelse af det af Straffen ramte Forhold benyttet det samme Udtryk, at der ikke fra den angrebnes Side „foreligger noget Forhold, som kunde give rimelig Anledning til den udøvede Vold“, Udtryk, der for Retsanvendelsen næppe ville give Anledning til noget vansligere Støn end det, der kan blive Tale om i utallige andre, inden for den straffende Retshaandhævelse faldende Forhold.

En Bestanddel af Forslaget, paa hvilken Ministeriet lægger særdeles Vægt som et særligt virksomt Middel til at modvirke Overfald, der ere Udslag af en brutal Tendens til at begaa saadanne, er Bestemmelsen om, at der ved Siden af Fængselsstraf (og efter Omstændighederne Straf af Forbedringshusarbejde) kan idømmes Tvangsarbejdsstraf, hvilken Straf oprindeligt ikke fandt Anvendelse paa nogen af de i Almindelig borgerlig Straffelov omhandlede Forbrydelser. Medens denne Straf allerede forinden Straffeloven blev gjort anvendelig paa Betleri og Løsgænger, jfr. Lov af 3dje Marts 1860 §§ 1 og 3, var man under Forberedelsen af Straffeloven af den Formening*), at saadant Arbejde var mindre vel egnet til at anvendes som Straf for egentlige kriminelle Forbrydelser. Saavel Opfattelsen af denne Strafs Brugbarhed i Forhold til Fængselsstraffen som de faktisk forhaandenbærende Forhold have imidlertid siden 1866 forandret sig i væsentlig Grad,

og efter Emanationen af Lov af 10de April 1874 (Lovtidende Nr. 47), hvis § 4, 1ste Stykke forandrer Straffelovens § 180, er Anvendelsen af Tvangsarbejde som Straf for Forbrydelser, omhandlede i Straffeloven, ej heller længere noget nyt. De Erfaringer, som ere indvundne i Henseende til Virksomheden af at anvende simpelt Fængsel og Band og Brød ved Afsoningen af de i den senere Tid hyppigt forekomne Vedtagelser af høje Bøder for Volds handlinger, turde nu tilstrækkeligt have vist, at man ved i de Tilfælde, hvor Straf af Forbedringshusarbejde vilde være for høj, at være henvist til at anvende Fængselsstraf, over for en talrig Kreds af mere eller mindre professionelle Voldsmænd, hvorom der i disse Forhold saa ofte vil være Tale, vilde være indskrænket til et Middel, som ikke har været effektivt. Netop paa et Omraade som dette turde der derfor være fuld Anledning til at forsøge, om ikke Tvungen til nyttigt Arbejde i særlig Grad vilde være det rette Middel i Retshaandhævelsens Tjeneste, særlig naar Forbryderen hører til Kredsen af de Lediggængere, for hvem Overfald paa fageløse Folk er en Slags Sport, og hvis Ubændighed de hidtil hjemlede Strafarter have vist sig utilstrækkelige til at tæmme, uden at der dog naturligvis vil kunne være Tale om ved Lovbestemmelser at binde Domsstolene til efter den tiltalte Person's Kvalifikation i Almindelighed at vælge den ene eller den anden Straffeart. Men naar det erkendes, at Tvangsarbejde i og for sig er egnet til her at finde Anvendelse ved Siden af Fængselsstraffen og i adskillige Tilfælde maatte foretraktes, maa derhos de Betænkkeligheder, der tidligere paa Grund af de faktiske Forhold vare forbundne med i større Omfang at anvende Tvangsarbejdsstraf, nu i alt væsentligt anses for bortfaldne, efter at der i Medfør af Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 § 33, jfr. Just.-Min.s Cirkulære af 19de September 1893, Nr. T. Nr. 191, er foretaget en saa omfattende Omdannelse af Tvangsarbejdsanstalterne, at Arbejde i disse uden videre kan indgaa som Led i det almindelige Straffesystem.

Fastsættelsen af Strafferammen for de i de enkelte §§ omhandlede Forbrydelser beror naturligvis til en vis Grad paa et Støn. Overalt er Maksimum af Tiden for Tvangsarbejdsstraf sat til 6 Maaneder i Overensstemmelse med Lov af 9de April 1891 § 41, 1ste Stykke, hvilket atter omtrentlig svarer til Maksimumsgrænsen efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 og Lov Nr. 52 af 15de Maj 1875 § 22, 1ste Stykke (180

*) Jfr. Noterne til Straffelovudkastet p. 22.